

Arrest

nr. 104 274 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. VANDEN HAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1950 te Mosul geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. Vanaf 1974 woonde u in Karada, Bagdad. In 1977 bent u afgestudeerd als landmeter. U hebt nooit iets met die studie gedaan. Al sinds uw kindertijd hielp u uw vader in zijn juwelierszaak. Zo hebt u ook het vak geleerd. U werkte samen met hem tot de jaren '80, nadien begon u uw eigen juwelierszaak. U had verschillende zaken opeenvolgend in Mansour, Karada en in de Nahar straat. De eerste twee zaken verkocht u. Vanaf 1993 woonde u in Washash. Toen u uw derde zaak in de Naher straat openhield begonnen leden van het Mehdi leger sinds 2005

verschillende winkeliers uit de buurt, waaronder ook u, af te persen. In mei 2007 werden veel van de soennietische juweliers ontvoerd, vermoord en hun eigendommen werden geplunderd. U kreeg ook een dreigbrief in uw winkel en vreesde dus hetzelfde lot te zullen ondergaan. Toen uw beste vriend en juwelier Hekmet Ibrahim samen met twee andere juweliers werd vermoord, sloot u uw winkel definitief rond 18 mei 2007. U nam alle goud en juwelen mee naar huis. Op 20 juni 2007 kwamen een vijftal personen van het Mehdi leger bij u thuis en vroegen naar uw goud. Ze sloegen u en scholden u uit. U wilde de plaats van uw goud niet bekendmaken, tot ze het hemd van uw dochter scheurden en ermee dreigden haar te verkrachten. U toonde hen toen waar het goud lag. Ze namen alles mee en zeiden dat jullie je huis moesten verlaten en nooit meer mochten terugkomen. De dag nadien, op 21 juni 2007 vertrokken jullie dan ook naar Syrië. In mei 2010 kwam u erachter dat uw huis in Washash werd verkocht door Felah Abdelhussein Al Maliki aan een zekere J.K.. Op 28 juni 2010 spande u een rechtszaak tegen J. in om uw huis terug te kunnen krijgen. Op 30 april 2012 werd door de rechtbank een tijdelijk vonnis uitgesproken waardoor beslag op uw huis werd gelegd zodat niemand er nog iets mee kon doen. Op 15 mei 2012 had u in Damascus een ontmoeting met uw advocaat en een zekere J.K. en de saïed van een clan. Die saïed zei dat u 750.000 dollar moest betalen om uw huis terug te krijgen. U zei dat u dit niet wilde, aangezien het uw eigen huis was. Hij zei dat u ofwel het bedrag moest betalen ofwel afstand moest doen van de rechtszaak die u tegen J. had ingespannen. U zei dat u geen van beide bereid was te doen. Hierop zei hij dat als u hiervoor zelf niet naar de rechtbank in Bagdad zou komen, hij u hier wel onder dwang naartoe zou brengen. Daarna vertrokken ze weer. 's Avonds kreeg u telefoon van uw advocaat. Hij zei dat hij met de dood bedreigd was door de stam van J.K. en dat hij daarom stopte met de zaak. Hij raadde u aan hetzelfde te doen of anders te vertrekken omdat hij vermoedde dat ze serieus overwogen u naar Irak te ontvoeren. Daarom bent u diezelfde avond naar een andere wijk in Damascus verhuisd, tot uw vertrek uit Syrië op 25 mei 2012. Hierna verbleef u tot 31 mei in Mosul, Irak. Op 13 juni 2012 kwam u in België aan, waar u diezelfde dag asiel aanvroeg. Uw echtgenote en kinderen bleven nog op de plaats waar u zelf eerst woonde in Damascus. U raadde hen aan ook te verhuizen maar dit was tot op uw vertrek niet gebeurd. Momenteel kunt u hen niet meer bereiken door de slechte communicatie omwille van de crisis die daar nu heerst. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 4/6/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 19/11/'83), uw toelatingsboekje van uw werk als juwelier en uw lidmaatschapsboekje van de kamer van koophandel van Bagdad. Na uw gehoor diende u nog twee foto's in verband met uw werkzaamheden in, alsook kopieën van het huurcontract van uw winkel, de volmacht om uw winkel uit te baten, een bewijs van de uitbetaling van de jaarlijkse taks en de verkoopakte van uw huis toen u het kocht."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet kan overtuigen dat u actueel voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, hoeven te vrezen.

*Vooreerst moet worden vastgesteld dat u reeds in 2007 Irak verliet. U maakt echter niet aannemelijk dat de motieven voor uw vlucht toen, nu nog inhouden dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U ontvluchtte Irak immers reeds in **juni 2007** omwille van het toen heersende sektarische geweld waarmee u en uw familie werden geconfronteerd. U zou als soenniet en als juwelier afgeperst en verbannen zijn door het sjiijsche Mehdi leger. U was niet de enige die toendertijd zulke problemen onderging. U geeft aan dat er veel andere personen uit de buurt, met name soennietische juweliers, gelijkaardige zaken meemaakten. Deze problemen dienen dan ook gekaderd te worden binnen de specifieke context van sektarisch geweld in Irak omstreeks 2006. Gezien de sektarische spanningen in het huidige Irak van een totaal andere orde zijn dan in 2006, kan de afpersing en verbanning uit uw wijk daterend van juni 2007 dan ook bezwaarlijk worden aanzien als een indicatie voor een actuele vrees in uw hoofde. U brengt bovendien geen enkele aanwijzing dat u anno 2012 nog om sektarische redenen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. De enige aanwijzingen die u opgeeft om een actuele vrees aan te tonen hebben betrekking op de problemen die zouden zijn ontstaan naar aanleiding van de klacht die u zou hebben ingediend om de verkoop van het huis, dat u onder bedreiging moest verlaten, tegen te houden. In verband met deze recente vluchtaanleiding dient echter te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid ervan. Vooreerst kan men zich de vraag stellen of iemand die met geweld uit zijn huis is gezet door een militie die momenteel nog steeds veel invloed heeft in Irak, wel een dergelijke rechtszaak zou aanspannen. Hiermee loopt hij immers een groot risico de oude problemen terug op te rakelen en brengt hij niet alleen zichzelf maar ook zijn schoonmoeder die in Irak verblijft en de zaak met een volmacht van u in gang zette, in gevaar. In elk geval, u blijft zo **vaag** over bepaalde aspecten hiervan dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hiertromtrent ernstig wordt ondermijnd. Over het gesprek van 15 mei, waarmee de nieuwe bedreigingen zouden zijn begonnen, kan u eigenlijk niet zeggen wie erbij aanwezig was. U weet dat uzelf en uw advocaat er waren, maar van de twee andere aanwezige personen, weet u niet wie ze zijn. Er zou een zekere J.K. aanwezig zijn geweest, maar het is uitermate bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet of de J.K. die bij deze afspraak aanwezig was, dezelfde J.K. was als degene die uw huis had gekocht (CGVS p.11). Dat u dit niet zou weten laat weinig ruimte geloof te hechten aan dit vermeende gesprek. Nog opmerkelijker is dat u zich geen enkele moeite hebt getroost en er zelfs niet heeft aan gedacht u hierover te informeren (CGVS p.14). Een dergelijke laconieke houding doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat u de naam van*

de bij de afspraak aanwezige saied niet kunt noemen. U weet zelfs niet tot welke clan hij behoort (CGVS p.11). Nochtans zou de saied de ganse tijd het woord hebben genomen.

Verder kan u ook weinig zeggen over het vonnis waarin zou beslist zijn uw huis in beslag te nemen. Het enige dat u kan zeggen, is dat het dit een tijdelijke oplossing was. U verklaart expliciet dat u niet weet of er verder nog iets in stond (CGVS p.15). Zo weet u bijvoorbeeld niet of er in het vonnis dat werd uitgesproken met betrekking tot de rechtszaak die u inspande, iets vermeld wordt over een bepaalde straf voor iemand. Noch weet u de naam van de rechter die het vonnis uitsprak.

Bovendien hebt u niet geprobeerd te informeren hoe het ondertussen met die zaak gesteld is en heeft dus geen idee of er intussen een definitieve beslissing is gevallen (CGVS p.15). Ook deze vage verklaringen kunnen niet overtuigen dat u nu, omwille van de rechtszaak die u heeft aangespannen in 2010 een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Indien u daadwerkelijk vervolgd zou worden omwille van de zaak, zou immers kunnen verwacht worden dat u deze zaak beter zou opvolgen. Uw verklaringen dat uw advocaat de zaak niet meer wilt opvolgen, doet niet af aan deze redenering aangezien u via een andere advocaat de zaak kon opvolgen. Bovendien zijn ook uw verklaringen over uw advocaat, meer bepaald uw bewering dat hij afstand zou hebben gedaan van de zaak omdat hij bedreigd werd, weinig overtuigend. U verklaart dat hij bedreigd werd, maar u weet niet op welke manier. Dat u hier niet zou naar geïnformeerd hebben terwijl hij u dit zei tijdens het gesprek waarin hij u zelf waarschuwde te vluchten, kan andermaal niet overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Voorts moet worden vastgesteld dat u **geen bewijsstukken** voorlegt in verband met de feiten die u aanhaalt. Dit is des te meer opmerkelijk daar u een rechtszaak aanhaalt als aanleiding van uw nieuwe problemen. Er mag toch worden verwachten dat u hieromtrent documenten zou kunnen voorleggen. U legt enkele stukken voor die bewijzen dat u een winkel en een huis had, namelijk de foto's, het huurcontract, de volmacht om uw winkel uit te baten, het bewijs van de uitbetaling van de jaarlijkse taks en de verkoopakte van uw huis toen u het kocht. Uit geen van deze documenten blijkt echter dat u hier problemen mee ondervond. Bovendien betreffen het slechts kopieën dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Het feit dat u ervoor koos eerst nog gedurende enkele dagen naar **Irak** terug te keren voordat u uw reis naar België voortzette, is bovendien onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook al zou u daar ondergedoken hebben geleefd bij een familielid, blijft het uitermate bevreemdend dat u een week in Irak zou verblijven alvorens naar België zou reizen. Wat dit betreft dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor op het CGVS in eerste instantie tot twee maal toe verklaart sinds uw vertrek uit Irak in 2007 niet meer te zijn teruggekeerd naar Irak (CGVS p.2). Pas nadat u geconfronteerd wordt met uw verklaringen bij de DVZ waaruit bleek dat u nog in Irak verbleef en een visum bewam bij het Turkse consulaat in Mosul, geeft u toe dat u nog een week in Irak bent gebleven (CGVS p.16). Dat u dit aanvankelijk probeerde te verdoezelen, doet twijfelen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien blijken uw verklaringen over uw paspoort waarmee u met een visum van het Turkse consulaat in Mosul naar Turkije reisde, weinig geloofwaardig. U verklaart dat u een S-paspoort had en dat het met dit paspoort was dat u naar Turkije reisde. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt waren paspoorten van de S-serie reeds in 2010 niet meer geldig. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u met een verlopen paspoort een visum kon bekomen en bovendien Turkije kon inreizen.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

[...]

De overige door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart (dd. 4/6/07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 19/11/83), uw toelatingsboekje van uw werk als juwelier, uw lidmaatschapsboekje van de kamer van koophandel van Bagdad, de twee foto's in verband met uw werkzaamheden, zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en werkzaamheden. Ze doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven."

2.1.6. Verzoeker doet gelden dat de feiten uit 2007 nergens in twijfel worden getrokken, ook niet het feit dat hij op dat ogenblik uit Irak vluchtte en in Syrië verbleef. Ten overvloede, zo stelt hij, legt hij een administratief bewijs neer van zijn verblijf in Syrië. Voorts verwijst verzoeker naar het geweld in Irak, citeert hij daartoe uit het IRIN-rapport van augustus 2012 en stelt hij dat zijn problemen van 2007 nog steeds actueel zijn. Hij benadrukt dat het gewapend conflict in Syrië de religieuze spanningen in Irak opnieuw hebben opgedreven en stelt verder dat er in zijn wijk nog steeds een muur staat zodat de verschillende gemeenschappen er helemaal afgezonderd van mekaar leven. Dat hij als soennitisch juwelier onder dreiging van de sjiitische milities een reëel risico voor zijn leven zou hebben is duidelijk.

Verzoeker kan echter niet zonder meer verwijzen naar zijn vroegere problemen en de algemene situatie in Irak, nu in de bestreden beslissing precies wordt gesteld dat, tegenover het sektarische geweld in 2006- 2007 waarvan hij en zijn familie het slachtoffer zouden zijn geweest, de sektarische spanningen in het huidige Irak van een totaal andere orde zijn. Terwijl verzoeker zich beroept op zijn hoedanigheid als soenniet, blijkt precies uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt dat het thans de sjiitische bevolking is die het meest te vrezen heeft van doelgerichte geweldplegingen. Het komt dan ook aan verzoeker toe om zijn actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat doet hij alleszins niet door een verwijzing naar de algemene situatie, zoals hij thans doet, en waaruit in ieder geval geen weerlegging van het standpunt van de verwerende partij over de huidige situatie blijkt. Verzoeker moet immers aannemelijk maken dat hij persoonlijk zal worden vervolgd. In die zin dient erop gewezen dat de concrete recente vluchtaanleiding is gesitueerd rond het feit dat er problemen zouden zijn ontstaan rond de klacht die verzoeker zou hebben ingediend om de verkoop van het huis dat hij destijds onder bedreiging zou hebben moeten verlaten, tegen te houden. De verwerende partij heeft op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke redenen zij hieraan geen geloof hecht, zodat het aan verzoeker toekomt om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.7. Verzoeker betoogt dat hij in 2010 dacht dat het de moeite waard was om via het gerecht en door de tussenkomst van een advocaat te proberen de eigendom van zijn onroerend goed te verzekeren. Het feit dat de verwerende partij daar een andere mening over heeft kan niet leiden tot het besluit dat verzoeker liegt. Mocht hij voorspeld hebben wat nadien is gebeurd, dan zou hij een andere beslissing hebben genomen, zo stelt hij. Verzoekers argumentatie is echter niet van aard om het uitgangspunt van de verwerende partij, met name dat hij een enorm risico heeft genomen door oude problemen terug op te rakelen waardoor hij niet alleen zichzelf maar ook zijn schoonmoeder, die nog steeds in Irak verblijft en de zaak met zijn volmacht in gang zette, in gevaar bracht. Dat verzoeker dit risico niet op voorhand zou hebben ingeschat, zoals hij nu tracht aan te tonen, is geenszins aannemelijk en staat bovendien haaks op zijn verklaring dat hij, ondanks de bedreigingen aan zijn adres, weigerde afstand te doen van de rechtszaak. Voorts moet erop worden gewezen dat dit motief in de bestreden beslissing niet het enige is dat heeft geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus, en dat de verschillende motieven moeten worden samengelezen met het oog op het beantwoorden van de vraag of ze, samen genomen, voldoende draagkrachtig zijn.

2.1.8. Verzoeker bleek onaannemelijk vaag over het gesprek waarmee de nieuwe bedreigingen zouden zijn begonnen. Zo wist hij niet wie de twee andere aanwezigen waren, zelfs niet of de J.K. die aanwezig was dezelfde persoon was als de J.K. die zijn huis had gekocht en wie de saïed was die de ganse tijd het woord zou hebben genomen, noch tot welke clan hij behoorde. Verzoeker verwijst desbetreffend naar de passage uit het gehoorverslag waarop de bevindingen van de verwerende partij werden gestoeld en stelt verder dat zijn verhaal normaal, redelijk en coherent is en dat hij in aanwezigheid van iemand die in feite een zeer machtige paramilitair is –één van de verantwoordelijken van het Mehdi-leger- geen andere keuze had dan luisteren zonder vragen te stellen. Hiermee slaagt hij er echter niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontwrichten. Immers, verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat hij er zelfs niet aan zou hebben gedacht zich hierover te informeren. Op de vraag of hij het niet aan de advocaat of aan de persoon zelf heeft gevraagd, antwoordde hij daar nooit aan te hebben gedacht daarover vragen te stellen. Dit is volstrekt onaannemelijk en van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen. Overigens valt niet in te zien hoe verzoeker thans gewag kan maken van een zeer machtige paramilitair indien hij niet precies wist wie zijn gesprekspartners waren.

2.1.9. Verder, wat de inhoud van het vonnis betreft en verzoekers gebrek aan informatie daarover, zoals vastgesteld door de verwerende partij, doet verzoeker thans gelden dat ten onrechte werd gevraagd of het vonnis iets vermeldt over een bepaalde straf voor iemand. Hij heeft, zo stelt hij, enkel telefonisch vernomen over het vonnis en het is maar zeer de vraag hoe er een strafbepaling in het vonnis zou kunnen zijn in de door hem aangespannen burgerlijke zaak, die een normale beslagzaak lijkt te zijn waarin geen element van strafrecht tussenkomt, tenzij indien de Irakese procedure daarin heel sterk van de Belgische zou verschillen.

2.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn argumentatie de vaststellingen van de verwerende partij niet in een ander daglicht stelt, integendeel: door er slechts van uit te gaan dat het Irakese beslagrecht analoog is aan het Belgische en er dus geen strafbepalingen in een vonnis dienaangaande worden vermeld, erkent hij dat hij zich niet terdege informeerde over de inhoud ervan. Zelfs indien al zou kunnen worden aangenomen dat het feit dat verzoeker de naam van de rechter die de uitspraak deed niet kent op zich geen indicatie is van zijn desinteresse dienaangaande, kan toch van hem worden

verwacht dat hij de inhoud ervan toch op een meer precieze wijze zou kunnen schetsen. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht in de nota doet gelden, is het niet onlogisch dat wordt gevraagd welke gevolgen er zouden verbonden zijn aan het feit dat verzoeker zich, tegen de beslagmaatregel in, toch terug zou vestigen in de woning. De vaagheden die reeds werden vastgesteld worden verder versterkt door de vaststelling dat verzoeker verklaarde niet te hebben geïnformeerd of er ondertussen een definitieve uitspraak zou zijn tussengekomen over zijn zaak, hetgeen getuigt van een desinteresse die van aard is verder afbreuk te doen aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker verklaarde dan wel dat zijn advocaat afstand deed van de zaak en zelfs van telefoonnummer veranderde omwille van de bedreigingen die hij ontving, zodat hij hem niet langer kan bereiken en hij omwille van de bedreigingen ook geen andere advocaat zal vinden die voor hem wil optreden, maar dit is slechts een blote bewering zonder meer. Enerzijds kon verzoeker geen verder informatie geven over de aard van de bedreigingen die zijn advocaat zou moeten ondergaan hebben, sterker nog, hier niets over heeft gevraagd tijdens het gesprek waarin hij verzoeker aanraade om te vluchten, hetgeen al niet geloofwaardig is nu deze informatie verzoeker verder zou kunnen inlichten over zijn eigen lot, ongeacht het standpunt van verzoeker dat dit niet van belang is en dat hij omwille van "fijnzinnigheid" niet vroeg aan zijn advocaat hoe hij bedreigd werd. Bovendien klemmen de voormelde vaststellingen des te meer nu verzoeker thans een gerechtelijke einduitspraak voorlegt van 29 april 2012 waarin de naam van de advocaat die verzoeker vermeldde als deze die zijn zaak niet langer wou behartigen omwille van de bedreigingen en die hij niet langer kon bereiken, voorkomt als zijnde de vertegenwoordiger van verzoeker, die de zaak ook bepleit heeft. Een en ander valt niet te rijmen. Bovendien bevat het document, naast deze vaststelling en naast het feit dat het een eenvoudige kopie betreft waarvan de authenticiteit niet vaststaat, een zeer belangrijke incoherentie, in die zin dat er eensdeels wordt vermeld dat de uitspraak werd gedaan door het Hof van Beroep, en anderdeels melding wordt gemaakt van het Hof van Assisen. Aan dit document kan om de voormelde redenen dan ook geen enkel geloof worden gehecht, sterker nog, de voorlegging ervan doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. De motivering blijft dan ook minstens overeen.

2.1.11. Met betrekking tot het vastgestelde gebrek aan bewijsstukken stelt verzoeker dat de originele bewijsstukken in zijn oude juwelierszaak vernietigd werden en dat, wat de laatste problemen in verband met de rechtszaak betreft, hij verklaarde hoe de contacten met zijn advocaat werden stopgezet. Verzoeker stelt wel zijn verblijf in Syrië te kunnen bewijzen en legt daarover een nieuw stuk voor.

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker zijn verblijf in Syrië zou aantonen op zich nog geen enkele indicatie is voor de door hem geschetste actuele problemen. Voorts weze herhaald dat aan het stuk dat hij thans voorlegt aangaande de beweerde definitieve uitspraak om de hiervoor vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht en is het tenietgaan van de contacten met zijn voormalige advocaat niet meer dan een bewering die dan ook nog eens niet te rijmen valt met de inhoud van de voorgelegde gerechtelijke uitspraak.

2.1.12. De vaststelling blijft dus dat verzoeker, door de door hem geëtaleerde vaagheden die de geloofwaardigheid van zijn actuele vrees onderuit halen en het gebrek aan bewijskrachtige stukken die zijn relaas zouden kunnen staven, geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin heeft aannemelijk gemaakt. Daarbij komt nog dat verzoekers verklaringen over zijn terugkeer naar Irak alvorens naar België te vluchten, niet aannemelijk zijn. In eerste instantie moet er, samen met de verwerende partij, op worden gewezen dat hij tot tweemaal toe verklaarde sedert 2007 niet te zijn teruggekeerd naar Irak en dat hij pas, na met zijn andersluidende verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken te zijn geconfronteerd, toegaf dat hij nog een week in Irak verbleef vooraleer hij naar België vluchtte. Dat verzoeker over een dergelijk essentieel element in zijn relaas niet van in den beginne coherente verklaringen aflegt ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Daarbij komt nog, zoals reeds in de bestreden beslissing vastgesteld, dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker met een verlopen paspoort een visum kon bekomen en Turkije kon inreizen. Verzoeker doet dan wel gelden dat zijn terugkeer naar Irak deel uitmaakte van zijn reisweg naar België, maar gaat daarmee volledig voorbij aan de vaststelling dat hij deze terugkeer initieel niet vermeldde tijdens zijn gehoor bij de verwerende partij, meer nog, tot twee keer toe uitdrukkelijk verklaarde niet te zijn teruggekeerd. Ook verzoekers opmerking dat hij 15.000 dollar aan zijn smokkelaar heeft betaald en dat de verwerende partij ten onrechte doet alsof het niet mogelijk zou zijn geweest met een gedeelte van dit bedrag een paspoort met Turks visum te regelen, gaat voorbij aan de essentie van het motief, met name dat verzoeker met een S-paspoort naar Turkije zou zijn gereisd, terwijl dergelijke paspoorten reeds in 2010 niet meer geldig waren, zodat het niet aannemelijk is dat hij precies met een verlopen paspoort een visum kon bekomen en Turkije kon inreizen.

2.1.13. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker zijn actuele problemen niet aannemelijk heeft weten maken en dus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

2.1.14. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker brengt geen andere elementen aan dan deze die zijn asielrelaas constitueren, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dus evenmin aangetoond.

2.1.15. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt :

"[...]

Het CEDOCA-verslag, waarop de bestreden beslissing zich baseert, stelt dat de toestand in Irak het gevaarlijkst is in Bagdad, waar 40 % van alle "incidenten" (om het eufemisme van tegenpartij te gebruiken) plaatsvinden.

In het verslag van 5.1.2012, dat aanleiding gaf tot een politiekverandering van tegenpartij inzake toekenning van de subsidiaire bescherming voor burgers uit Bagdad, werd gewag gemaakt van een daling van het geweld en van het aantal burgerlijke slachtoffers.

Net die daling kon toen volgens tegenpartij rechtvaardigen dat de subsidiaire bescherming niet meer toegekend moest worden.

De toon van de actualisering van 16.7.2012 is verschillend en er wordt erkend dat het geweld opnieuw stijgt (pagina's 5 en 6 van het verslag) en dat het geweld niet zo doelgericht is als in het verslag van 5.1.2012 werd beweerd. Die stijging van het geweld blijkt ook uit de bijkomende stukken die verzoeker ter staving van huidig beroep neerlegt (stukken 4 en 5).

Toch herhaalt het CEDOCA-verslag grotendeels de redenering die aan de basis van de nota van 5.1.2012 stond.

De redenering van tegenpartij kan als volgt samengevat worden. Het aantal gerichte aanslagen stijgt maar het aantal gewone burgerlijke slachtoffers is volgens Iraq Body Count gelijkwaardig in 2009, 2010 en 2011. Iraq Body Count telt echter de politie mee in dit aantal, terwijl ongeveer 50 leden van de politie en soldaten elke maand vermoord worden (p. 20 van het CEDOCA-verslag).

Volgens de Iraakse autoriteiten is het aantal slachtoffers aan het dalen, zodat dit bewijst dat de toestand werkelijk aan het verbeteren is.

Dit wordt nog bevestigd door het feit dat een groot aantal buurlanden de subsidiaire bescherming voor Centraal-Irak niet meer toekennen.

Waarom de CGVS de voorkeur geeft aan de cijfers van de Iraakse autoriteiten wordt niét door tegenpartij verklaard. Dezelfde CGVS erkent in het verslag (p. 18) dat de Iraakse regering ook een aantal burgers laten vermoorden, die ze bijgevolg blijkbaar niet graag in hun statistieken opnemen.

Het staat ook vast dat die overheden er belang bij hebben te zeggen dat ze de toestand onder controle hebben.

De CGVS kan ook niet kijken naast het feit dat zelfs de inschattingen van Iraq Body Count volgens andere bronnen een zware onderschatting van het reëel aantal slachtoffers vormen. Het werkelijk aantal slachtoffers zou in feite een meervoud van de inschatting van Iraq Body Count (Les ROBERTS, 5.3.2011, WikiLeaks analysis suggests hundreds of thousands of unrecorded Iraqi deaths, <http://www.brusseltribunal.org/> - stuk 6).

Het in overweging nemen van de meest onafhankelijke bronnen zou de CGVS moeten leiden tot de beoordeling dat de toestand sinds 2009 niet verbeterd is zodat er geen redenen zijn om aan verzoeker niet de subsidiaire bescherming toe te kermen. De meest recente actualiteit toont zelfs in tegendeel dat de toestand opnieuw aan het verergeren is.

Het feit dat buurlanden de subsidiaire bescherming niet meer toekennen is niet doorslaggevend aangezien de Belgische wetgeving in tegenstelling tot die landen een ruime definitie van de subsidiaire bescherming geeft."

2.2.2. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, is verzoeker van mening dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van deze bepaling. De motieven van de bestreden beslissing luiden desbetreffend als volgt:

"Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2.2.3. Zoals hierboven blijkt, werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document "Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad", van 16 juli 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 16 juli 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

"Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)"

Waar verzoeker verwijst naar de door hem bijgebrachte artikels met een verwijzing naar het standpunt van 'Iraq Body Count' (Iraqi deaths from violence in 2012), wijst de Raad erop dat de SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)"*

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)"

In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgden werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiitische pelgrims geviséerd. (...)"

Uit deze SRB, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers", blijkt dus dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. Dat de verwerende partij zich zou beperken tot informatie die afkomstig is van de overheid is voorts niet correct, gelet op de diverse bronnen die worden geciteerd in de voormelde SRB, waaronder dus, zoals reeds gesteld, Iraq Body Count. Het document met als titel "Do WikiLeaks and Iraq Body Count tell the same story? No !" is dan ook niet van aard om de informatie van de verwerende partij als niet correct te bestempelen. De verwijzing, door verzoeker, naar het standpunt van Iraq Body Count over het aantal burgerslachtoffers van het jaar 2012 (*Iraqi deaths from violence in 2012*), waarin melding wordt gemaakt van ongeveer dezelfde cijfers, is evenmin dienstig om het standpunt van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. De andere informatie die verzoeker, als soenniet, bijbrengt is ook niet van aard om anders te doen denken over de

veiligheidssituatie in Bagdad: of ze geeft geen specifieke informatie over de toestand ter plekke ("Briefing: why is Iraq still so dangerous", van Integrated Regional Information Networks (IRIN) op Refworld; "Doden in Irak en Afghanistan", DeStandaard 16 januari 2013), dat betrekking heeft op het hele grondgebied) of eruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds ("UN envoy appaled by wave of attacks across Iraq" van UN News service, op Refworld).

2.2.5. Gelet op het voorgaande en mede gelet op het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 17 februari 2009 over artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn, op grond waarvan artikel 48/4, §2, c) in onze Vreemdelingenwet werd geïntroduceerd, heeft gesteld dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog moet zijn dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die ernstige bedreiging zo lopen (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §43), is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS